ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 25ης Απριλίου 2001 *

Στην υπόθεση Τ-244/00,

Coillte Teoranta, με έδρα το Δουβλίνο (Ιρλανδία), εκπροσωπούμενη από τους G. French, solicitor, P. Gallagher, SC, και την N. Hyland, barrister, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους M. Niejahr και K. Fitch, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή περί ακυρώσεως της αποφάσεως 2000/449/ΕΚ της Επιτροπής, της 5ης Ιουλίου 2000, για την εξαίρεση από την κοινοτική χρηματοδότηση ορισμένων δαπανών που πραγματοποίησαν τα κράτη μέλη στα πλαίσια του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα Εγγυήσεων (ΕΕ L 180, σ. 49), καθόσον η απόφαση αυτή εξαιρεί από την εν λόγω χρηματοδότηση δαπάνες που δήλωσε ο διενεργών τις πληρωμές εγκεκριμένος ιρλανδικός οργανισμός σχετικά με ενισχύσεις για τη δάσωση,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Azizi, Πρόεδρο, K. Lenaerts και M. Jaeger, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Νομικό πλαίσιο

1 Στις 30 Ιουνίου 1992 το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2080/92 για τη θέσπιση κοινοτικού καθεστώτος ενισχύσεων των μέτρων για τα δάση στον τομέα της γεωργίας (ΕΕ L 215, σ. 96).

2 Το άρθρο 1 του κανονισμού αυτού ορίζει ότι οι εν λόγω ενισχύσεις χρηματοδοτούνται από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα Εγγυήσεων.

3 Το άρθρο 2 περιλαμβάνει τις εξής διατάξεις:

«1. Το καθεστώς ενισχύσεων μπορεί να περιλαμβάνει:

[...]

γ) ετήσια πριμοδότηση ανά εκτάριο για την αντιστάθμιση των απωλειών εισοδήματος που προκύπτουν από τη δάσωση γεωργικών εκτάσεων·

[...]

β) οι ενισχύσεις που αναφέρονται στην παράγραφο 1, στοιχείο γ', είναι επιλέξιμες μόνο αν χορηγούνται:

— σε κατόχους γεωργικών εκμεταλλεύσεων που δεν υπάγονται στο καθεστώς προσυνταξιοδότησης που αναφέρεται στον κανονισμό (ΕΟΚ) 2079/92 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1992, για τη θέσπιση κοινοτικού καθεστώτος ενισχύσεων για την προσυνταξιοδότηση στον τομέα της γεωργίας,

— σε οποιοδήποτε άλλο φυσικό ή νομικό πρόσωπο του ιδιωτικού δικαίου·

[...]».

Ιστορικό της διαφοράς

4 Βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 2080/92, οι ιρλανδικές αρχές κατέβαλαν στην προσφεύγουσα, επιχείρηση ιρλανδικού δικαίου που ασκεί δραστηριότητα στον δασικό τομέα, ενισχύσεις κατά το 1997 και 1998 ύψους, αντιστοίχως, 2 871 261,26 ευρώ και 1 973 084,09 ευρώ για την αντιστάθμιση των απωλειών εισοδήματος που προέκυψαν από τη δάσωση γεωργικών εκτάσεων.

5 Με έγγραφο της 3ης Αυγούστου 1999, η Επιτροπή ανακοίνωσε στις αρχές αυτές τα εξής:

«[...]

Οι υπηρεσίες της Επιτροπής θεωρούν ότι [η προσφεύγουσα] αποτελεί δημόσιο φορέα και δεν δικαιούται πριμοδοτήσεως κατά το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 2080/92. Κατά συνέπεια, τα ποσά που καταβλήθηκαν στην [προσφεύγουσα] δεν είναι επιλέξιμα για την κοινοτική συγχρηματοδότηση που προβλέπεται στο πλαίσιο του προγράμματος δασώσεως.

[...]

Προκειμένου να καταστεί δυνατός ο προσδιορισμός της διορθώσεως, καλούνται οι εθνικές αρχές να ανακοινώσουν τα ποσά των πριμοδοτήσεων που καταβλήθηκαν [στην προσφεύγουσα] κατά τις εξής περιόδους: 1.8.1996 — 15.10.1996, 16.10.1996 — 15.10.1997 και 16.10.1997 — 15.10.1998. Το οικονομικό έτος 1999 θα εξετασθεί εν ευθέτω χρόνω κατά τη διαδικασία της εκκαθαρίσεως.»

6 Στις 5 Ιουλίου 2000, η Επιτροπή, βάσει του άρθρου 5, παράγραφος 2, σημείο γ', του κανονισμού (ΕΟΚ) 729/70 του Συμβουλίου, της 21ης Απριλίου 1970, περί χρηματοδοτήσεως της κοινής γεωργικής πολιτικής (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/005, σ. 93), εξέδωσε την απόφαση 2000/449/ΕΚ για την εξαίρεση από την κοινοτική χρηματοδότηση ορισμένων δαπανών που πραγματοποιήθηκαν από τα κράτη μέλη στο πλαίσιο του ΕΓΤΠΕ, τμήμα Εγγυήσεων (ΕΕ L 180, σ. 49), λόγω μη συμφωνίας τους προς τους κοινοτικούς κανόνες (στο εξής: προσβαλλομένη απόφαση). Οι σχετικές δαπάνες παρατίθενται σε παράρτημα της αποφάσεως αυτής.

7 Μεταξύ αυτών περιλαμβάνονται οι δαπάνες τις οποίες δήλωσε ο διενεργήσας τις πληρωμές εγκεκριμένος ιρλανδικός οργανισμός σχετικά με ενισχύσεις για τη δάσωση ύψους 2 871 261,26 ευρώ και 1 973 084,09 ευρώ, τις οποίες κατέβαλε ο οργανισμός αυτός κατά τα έτη 1997 και 1998, αντιστοίχως. Οι εν λόγω ενισχύσεις χαρακτηρίστηκαν ως μη επιλέξιμες.

Διαδικασία

8 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 14 Σεπτεμβρίου 2000, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή περί ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον η απόφαση αυτή εξαιρεί τις αναφερόμενες στην προηγούμενη σκέψη δαπάνες από την κοινοτική χρηματοδότηση. Η Ιρλανδία άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου παράλληλη προσφυγή με το ίδιο αντικείμενο (υπόθεση C-339/00).

9 Με χωριστό δικόγραφο, που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 16 Ιανουαρίου 2001, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Η προσφεύγουσα κατέθεσε παρατηρήσεις επί της ενστάσεως αυτής στις 28 Φεβρουαρίου 2001.

10 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 7 Μαρτίου 2001, η Ιρλανδία ζήτησε να παρέμβει υπέρ των αιτημάτων της προσφεύγουσας.

Αιτήματα των διαδίκων

11 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει το τμήμα της προσβαλλομένης αποφάσεως με το οποίο εξαιρούνται από την κοινοτική χρηματοδότηση οι δαπάνες που πραγματοποίησε η Ιρλανδία ως μη επιλέξιμη ενίσχυση για τη δάσωση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

12 Με την ένσταση απαραδέκτου, η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή περί ακυρώσεως ως προδήλως απαράδεκτη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

13 Στις παρατηρήσεις της ενστάσεως αυτής, η προσφεύγουσα ζητεί την απόρριψη της ενστάσεως.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

14 Κατά το άρθρο 111 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, όταν η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Πρωτοδικείο δύναται, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη. Τούτο συμβαίνει αν η προσφυγή περί ακυρώσεως είναι προδήλως απαράδεκτη δυνάμει της νομολογίας του Δικαστηρίου (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Ιουλίου 1999, C-155/98 P, Αλεξοπούλου κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4069, σκέψεις 13 έως 15).

15 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι, εν προκειμένω, διαθέτει επαρκή στοιχεία βάσει της δικογραφίας και αποφασίζει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου αυτού, να αποφανθεί χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία.

Επιχειρήματα των διαδίκων

16 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ ώστε να νομιμοποιείται να ασκήσει την προσφυγή περί ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.

17 Η Επιτροπή υπογραμμίζει, κατ' αρχάς, ότι η προσφεύγουσα δεν είναι αποδέκτης της εν λόγω αποφάσεως.

18 Η Επιτροπή ισχυρίζεται στη συνέχεια ότι, κατά τη νομολογία (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιουλίου 1987, 89/86 και 91/86, Étoile commerciale και CNTA κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 3005, σκέψεις 9 έως 15· απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, T-54/96, Oleifici Italiani και Fratelli Rubino κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-3377, σκέψη 51), δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η απόφαση αυτή αφορά την προσφεύγουσα άμεσα και ατομικά.

19 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η κατάσταση της προσφεύγουσας είναι πανομοιότυπη με την κατάσταση των προσφευγουσών στην υπόθεση που οδήγησε στην προαναφερθείσα απόφαση Étoile commerciale και CNTA κατά Επιτροπής. Ισχυρίζεται ότι με την προσβαλλόμενη απόφαση πιστοποίησε απλώς ότι δεν μπορούν να καταλογιστούν στο ΕΓΤΠΕ τα ποσά που κατέβαλαν οι ιρλανδικές αρχές στην προσφεύγουσα κατά το 1997 και 1998. Το άρθρο 8 του κανονισμού 729/70 επιβάλλει, βεβαίως, στις αρχές αυτές την υποχρέωση να αναζητήσουν τα απολεσθέντα εξαιτίας παρατυπιών ή αμελειών ποσά. Ωστόσο, η υποχρέωση αυτή πρέπει να εκπληρωθεί σύμφωνα με τις διατάξεις του ιρλανδικού δικαίου. Υπό τις συνθήκες αυτές, απόκειται στις ανωτέρω αρχές να αποφασίσουν, ενόψει των διατάξεων αυτών και υπό τον έλεγχο των εθνικών δικαστηρίων, αν επιβάλλεται να υποχρεωθεί η προσφεύγουσα στην απόδοση των ενισχύσεων.

20 Εξάλλου, η προσβαλλομένη απόφαση αφορά αποκλειστικά τα ποσά που κατέβαλαν οι ιρλανδικές αρχές στην προσφεύγουσα κατά τα έτη 1997 και 1998. Δεν παράγει κανένα δεσμευτικό νομικό αποτέλεσμα για τα μετέπειτα έτη.

21 Η Επιτροπή προσθέτει ότι ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας ότι η παρούσα υπόθεση διαφέρει από την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προαναφερθείσα απόφαση Étoile commerciale και CNTA κατά Επιτροπής στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία

της αποφάσεως αυτής. Εκθέτει ότι, στην υπόθεση εκείνη, οι προσφεύγουσες επικαλέστηκαν ότι η αμφισβητούμενη απόφαση τις αφορούσε άμεσα, δεδομένου ότι οι γαλλικές αρχές είχαν χορηγήσει τις επίδικες ενισχύσεις υπό τον όρο ότι θα τις αναλάβει το ΕΓΤΠΕ. Οι προσφεύγουσες είχαν υποστηρίξει ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, η αναζήτηση των ενισχύσεων αυτών αποτελούσε άμεση συνέπεια της αποφάσεως της Επιτροπής, πράγμα τελείως διαφορετικό από την περίπτωση κατά την οποία, κατόπιν αποφάσεως της Επιτροπής για την εξαίρεση ορισμένων δαπανών από την κοινοτική ενίσχυση, το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος αποφασίζει κατά πόσον είναι σκόπιμο να προβεί στην είσπραξη των επιδίκων ποσών. Ωστόσο, το Δικαστήριο έκρινε ότι η διαφορά αυτή δεν ασκεί επιρροή ως προς το ζήτημα του παραδεκτού της προσφυγής περί ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής.

22 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί τη θέση που υποστηρίζει η Επιτροπή και ισχυρίζεται ότι η προσφυγή της είναι παραδεκτή.

23 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το τμήμα της προσβαλλομένης αποφάσεως του οποίου επιδιώκει την ακύρωση την αφορά άμεσα και ατομικά.

24 Η προσφεύγουσα εκθέτει ότι το τμήμα αυτό της προσβαλλομένης αποφάσεως στηρίζεται στο γεγονός ότι η Επιτροπή τη θεωρεί φορέα δημοσίου δικαίου, στον οποίο, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 2080/92, δεν επιτρέπεται να χορηγείται πριμοδότηση για απώλειες εσόδων προερχόμενες από δάσωση γεωργικών εκτάσεων. Η εκτίμηση αυτή αφορά τη δική της μόνο κατάσταση. Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση την αφορά ατομικά.

25 Εξάλλου, κατά τη νομολογία, η απόφαση αυτή την αφορά άμεσα (απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιανουαρίου 1995, T-85/94, Branco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-45, σκέψη 26· απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Μαρτίου 1998, C-386/96 P, Dreyfus κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-2309, σκέψη 43).

26 Συγκεκριμένα, κατά την προσφεύγουσα, η προσβαλλομένη απόφαση απαγόρευσε στις ιρλανδικές αρχές να καταβάλουν τις οφειλόμενες στην προσφεύγουσα κοινοτικές πριμοδοτήσεις για την περίοδο μεταξύ των ετών 1993 και 1999, συγκεκριμένα για τα έτη 1997 και 1998, και των οποίων την καταβολή ανέστειλαν οι εν λόγω αρχές τον Νοέμβριο του 1999. Η απόφαση αυτή απαγορεύει επίσης στις αρχές αυτές να καταβάλουν στην προσφεύγουσα τις πριμοδοτήσεις τις οποίες δικαιούνταν, μέχρι το 2013.

27 Εξάλλου, βάσει της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι ιρλανδικές αρχές ενδέχεται να απαιτήσουν από την προσφεύγουσα την απόδοση των ενισχύσεων που αφορά η εν λόγω απόφαση.

28 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι οι ιρλανδικές αρχές δεν διαθέτουν συναφώς καμία εξουσία εκτιμήσεως. Η προσβαλλομένη απόφαση, καθόσον αφορά τις ενισχύσεις οι οποίες καταβλήθηκαν στην προσφεύγουσα, στηρίζεται στη διαπίστωση μιας παραβάσεως των κοινοτικών διατάξεων, που οφείλεται στο γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν ανταποκρίνεται στην προϋπόθεση του άρθρου 2, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 2080/92 και, επομένως, δεν μπορεί να λάβει, δυνάμει αυτού του κανονισμού, πριμοδοτήσεις για απώλεια εσόδων. Η αναστολή της καταβολής των ενισχύσεων προς την προσφεύγουσα είναι, κατά τους ισχυρισμούς της, συνέπεια του εγγράφου που απηύθυνε η Επιτροπή στις ιρλανδικές αρχές στις 3 Αυγούστου 1999, στο οποίο βασίστηκε προφανώς η προσβαλλομένη απόφαση, καθόσον αφορά την προσφεύγουσα.

29 Από το έγγραφο αυτό προκύπτει, όμως, ότι η Επιτροπή έχει την πρόθεση να προβεί, ως προς τα ποσά που καταβλήθηκαν στην προσφεύγουσα το 1999, στην ίδια εκτίμηση όπως και για τα ποσά που αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση. Ελλείψει στοιχείων ικανών να υποδηλώσουν πιθανή αλλαγή της απόψεως της Επιτροπής, είναι δύσκολο να υποστηριχθεί ότι οι αιτιολογικές σκέψεις αυτής της αποφάσεως, που αφορούν τη μη τήρηση των κοινοτικών διατάξεων, ισχύουν αποκλειστικά για τις δαπάνες που αφορά η απόφαση αυτή. Εξάλλου, η ορθή εφαρμογή της προσβαλλομένης αποφάσεως από τις ιρλανδικές αρχές, αν υποτεθεί ότι η απόφαση είναι ισχυρή, θα επέβαλλε στις εν λόγω αρχές όχι μόνο να επεκτείνουν τις συνέπειες της αποφάσεως ως προς τις πριμοδοτήσεις που καταβλήθηκαν κατά την περίοδο μεταξύ

1996 και 1998, αλλ' επίσης να παύσουν οριστικά την καταβολή των πριμοδοτήσεων οι οποίες ανεστάλησαν τον Νοέμβριο του 1999, καθώς και να μη προβούν σε καμιά καταβολή πριμοδοτήσεως στο μέλλον.

30 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η καταβολή των πριμοδοτήσεων των οποίων η πληρωμή ανεστάλη κατόπιν του από 3 Αυγούστου 1999 εγγράφου της Επιτροπής συνιστά πρόδηλη παράβαση της προσβαλλομένης αποφάσεως, η οποία τεκμαίρεται ως νόμιμη, και παράβαση εκ μέρους των ιρλανδικών αρχών των υποχρεώσεων που υπέχουν δυνάμει του άρθρου 10 ΕΚ. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι, αν οι ιρλανδικές αρχές συνέχιζαν να της καταβάλλουν κοινοτικές ενισχύσεις, ενώ η Επιτροπή είχε κρίνει ότι η προσφεύγουσα δεν είχε δικαίωμα να λάβει ενισχύσεις και είχε ανακοινώσει την πρόθεσή της να προβεί στην αναζήτηση των ήδη καταβληθέντων κατά το 1999 ποσών, θα παραβίαζαν την υποχρέωση που υπέχουν τα κράτη μέλη να διευκολύνουν την πραγματοποίηση των στόχων της Κοινότητας και να απέχουν από κάθε μέτρο ικανό να εμποδίσει την επίτευξη αυτών των στόχων.

31 Υπό τις συνθήκες αυτές, μόνο κατά παράβαση του κοινοτικού δικαίου οι ιρλανδικές αρχές θα μπορούσαν να ασκήσουν την εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτουν, προκειμένου να καταβάλουν στην προσφεύγουσα τις εκκρεμείς, καθώς και τις μελλοντικές πριμοδοτήσεις. Κατά συνέπεια, η δράση που πρέπει να αναλάβουν οι εν λόγω αρχές αποτελεί αυτόματη συνέπεια της προσβαλλομένης αποφάσεως ή, τουλάχιστον, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ως προς το αποτέλεσμα της δράσεως. Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι η απόφαση αυτή επηρεάζει άμεσα την προσφεύγουσα (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα M. Warner στην υπόθεση 100/74, CAM κατά Επιτροπής, επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Νοεμβρίου 1975, Συλλογή τόμος 1975, σ. 427· προαναφερθείσα απόφαση Dreyfus κατά Επιτροπής, σκέψη 44).

32 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι η περίπτωσή της διαφέρει από την περίπτωση των προσφευγουσών στις προαναφερθείσες υποθέσεις Étoile commerciale και CNTA κατά Επιτροπής και Oleifici Italiani και Fratelli Rubino κατά Επιτροπής.

33 Στην πρώτη υπόθεση, οι προσφεύγουσες είχαν ισχυριστεί ότι η απόφαση της Επιτροπής περί αρνήσεως αναλήψεως εκ μέρους του ΕΓΤΠΕ των επιδίκων ενισχύσεων είχε άμεσες επιπτώσεις στην κατάστασή τους εξαιτίας του γεγονότος ότι, λόγω της αποφάσεως αυτής, οι αρμόδιες εθνικές αρχές είχαν κάνει χρήση της δυνατότητας να ζητήσουν την απόδοση των ενισχύσεων, δυνατότητα ως προς την οποία είχαν επιφυλαχθεί κατά τη χορήγησή τους. Το Δικαστήριο έκρινε ότι η απόφαση της Επιτροπής είχε ωθήσει, βεβαίως, τις εν λόγω αρχές να επιδιώξουν την αναζήτηση των καταβληθέντων ποσών, αλλ' ότι η αναζήτηση αυτή δεν αποτελούσε άμεση συνέπεια της ίδιας της προσβαλλομένης αποφάσεως, αλλά του γεγονότος ότι οι αρχές αυτές είχαν εξαρτήσει την οριστική χορήγηση των ενισχύσεων από την προϋπόθεση ότι αυτές θα βάρυναν, τελικά, το ΕΓΤΠΕ. Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο έκρινε ότι η προσφυγή περί ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής ήταν απαράδεκτη. Ωστόσο, εν προκειμένω, η καταβολή των ενισχύσεων στην προσφεύγουσα ανεστάλη μονομερώς από τις ιρλανδικές αρχές. Η αναστολή αυτή συνιστά άμεση συνέπεια της προσβαλλομένης αποφάσεως. Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά άμεσα την προσφεύγουσα.

34 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η συλλογιστική που αναπτύσσει το Δικαστήριο στην προαναφερθείσα απόφαση Étoile commerciale και CNTA κατά Επιτροπής, όσον αφορά τη δικαστική προστασία των επιχειρηματιών με τα ένδικα μέσα που προβλέπει το εθνικό δίκαιο, ισχύουν αποκλειστικά όσον αφορά την απόφαση των αρμοδίων εθνικών αρχών να απαιτήσουν την απόδοση ήδη καταβληθεισών ενισχύσεων. Αντιθέτως, εν προκειμένω, καμία διαδικασία ενώπιον εθνικών δικαστηρίων δεν θα επέτρεπε στην προσφεύγουσα να εξασφαλίσει από τις ιρλανδικές αρχές την καταβολή των ενισχύσεων που της οφείλονται για το χρονικό διάστημα μεταξύ των ετών 1993 και 1998, συγκεκριμένα για τα έτη 1997 και 1998, καθώς και την καταβολή μελλοντικών ενισχύσεων. Πράγματι, τα εθνικά δικαστήρια δεν μπορούν να απευθύνουν σχετική διαταγή στις αρμόδιες αρχές παρά μόνον αν κηρύξουν άκυρη την προσβαλλόμενη απόφαση, πράγμα το οποίο, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, δεν είναι αρμόδια να πράξουν (απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Οκτωβρίου 1987, 314/85, Foto-Frost, Συλλογή 1987, σ. 4199).

35 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει επίσης ότι, εν προκειμένω, το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος αμφισβητεί ενώπιον του Δικαστηρίου τη νομιμότητα της προσβαλλομένης

αποφάσεως. Το γεγονός αυτό διαχωρίζει επίσης την παρούσα υπόθεση από την υπόθεση που οδήγησε στην προαναφερθείσα απόφαση Étoile commerciale και CNTA κατά Επιτροπής, στην οποία οι αρμόδιες εθνικές αρχές είχαν αναζητήσει τις επίμαχες ενισχύσεις χωρίς να έχουν προηγουμένως αμφισβητήσει τη νομιμότητα της αποφάσεως που αφορούσε τις ενισχύσεις.

36 Όσον αφορά την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προαναφερθείσα απόφαση Oleifici Italiani και Fratelli Rubino κατά Επιτροπής, η προσφεύγουσα εκθέτει ότι, στην απόφαση εκείνη, η προσβαλλομένη πράξη ήταν έγγραφο της Επιτροπής με το οποίο καλούνταν οι ιταλικές αρχές να αναστείλουν προσωρινά την καταβολή κοινοτικών ενισχύσεων στον τομέα του ελαιολάδου. Το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το έγγραφο αυτό δεν είχε παραγάγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα έναντι των ιταλικών αρχών, εφόσον δεν είχε επηρεάσει άμεσα τη συμπεριφορά τους. Το Πρωτοδικείο έκρινε επίσης ότι το έγγραφο αυτό ουδεμία είχε άμεση συνέπεια στις τρέχουσες χρηματοπιστωτικές σχέσεις μεταξύ των ιταλικών αρχών και του ΕΓΤΠΕ, δεδομένου ότι το ΕΓΤΠΕ εξακολουθούσε να καταβάλλει τις μηνιαίες προκαταβολές επί των δαπανών για την αποθεματοποίηση των επιδίκων ελαιολάδων. Το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε ότι το προσβαλλόμενο έγγραφο δεν είχε παραγάγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν άμεσα τα συμφέροντα των προσφευγουσών. Ωστόσο, εν προκειμένω, η προσβαλλόμενη απόφαση έχει προφανώς, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, έννομα αποτελέσματα και άμεση επίδραση στη συμπεριφορά των αρμοδίων εθνικών αρχών.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

37 Κατά το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο δύναται, με τις προϋποθέσεις που παρατίθενται στο πρώτο και το δεύτερο εδάφιο της διατάξεως αυτής, να ασκεί προσφυγή κατά των αποφάσεων που απευθύνονται σ' αυτό, καθώς και κατά αποφάσεων οι οποίες, αν και εκδίδονται ως κανονισμοί ή αποφάσεις που απευθύνονται σε άλλο πρόσωπο, το αφορούν άμεσα και ατομικά.

38 Εν προκειμένω, από το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι αποδέκτες της αποφάσεως αυτής είναι τα κράτη μέλη.

39 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται να εξακριβωθεί κατά πόσον η προσφεύγουσα, η οποία δεν μπορεί να θεωρηθεί ως αποδέκτης της προσβαλλομένης αποφάσεως υπό την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, δύναται να ασκήσει παραδεκτώς προσφυγή περί ακυρώσεως της εν λόγω αποφάσεως λόγω του ότι η απόφαση αυτή την αφορά άμεσα και ατομικά.

40 Η προσφεύγουσα, προκειμένου να αποδείξει ότι η προσβαλλομένη απόφαση την αφορά άμεσα, ισχυρίζεται, πρώτον, ότι, βάσει αυτής, οι ιρλανδικές αρχές δύνανται να της ζητήσουν την απόδοση των ενισχύσεων που έλαβε κατά τα έτη 1997 και 1998. Υπογραμμίζει, δεύτερον, ότι οι θεωρήσεις που ενέπνευσαν την απόφαση της Επιτροπής περί εξαιρέσεως από την κοινοτική επιχορήγηση των δαπανών σχετικά με τις πριμοδοτήσεις που της χορηγήθηκαν κατά τα έτη 1997 και 1998 ισχύουν επίσης και για τις δαπάνες σχετικά με τις πριμοδοτήσεις που έλαβε κατά το 1999, ώστε η προσβαλλόμενη απόφαση επηρεάζει επίσης άμεσα τη νομική της κατάσταση καθόσον αφορά τις τελευταίες αυτές πριμοδοτήσεις. Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, λαμβανομένων υπόψη των αιτιολογικών σκέψεων που παραθέτει όσον αφορά τις δαπάνες που δήλωσαν οι ιρλανδικές αρχές, απαγορεύει στις αρχές αυτές να της καταβάλουν πριμοδοτήσεις που της οφείλονται για την περίοδο μεταξύ των ετών 1993 και 1998, συγκεκριμένα για τα έτη 1997 και 1998, και των οποίων η καταβολή ανεστάλη τον Νοέμβριο του 1999, καθώς και τις πριμοδοτήσεις τις οποίες δικαιούνταν να λάβει μέχρι το 2013.

41 Πρώτον, σχετικά με τις ενισχύσεις τις οποίες αφορά η προσβαλλομένη απόφαση, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, στην ανάλογη με την παρούσα υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προαναφερθείσα απόφαση Étoile commerciale και CNTA κατά Επιτροπής, το Δικαστήριο έκρινε, όσον αφορά προσφυγή περί ακυρώσεως την οποία υπέβαλαν οι αποδέκτες κοινοτικών ενισχύσεων κατά αποφάσεως της Επιτροπής περί μη καταλογισμού των ενισχύσεων αυτών στο ΕΓΤΠΕ, ότι η απόφαση εκείνη αφορούσε μόνο τις οικονομικές σχέσεις μεταξύ της Επιτροπής και του ενδιαφερομένου κράτους μέλους (σκέψη 9 της αποφάσεως).

42 Το Δικαστήριο έκρινε (σκέψεις 11 και 12 της αποφάσεως):

«[Σ]ύμφωνα με το κοινοτικό θεσμικό σύστημα και τους κανόνες που διέπουν τις σχέσεις μεταξύ της Κοινότητας και των κρατών μελών, στα τελευταία εναπόκειται, ελλείψει αντίθετης διατάξεως του κοινοτικού δικαίου, να διασφαλίζουν στο έδαφός τους την εκτέλεση των κοινοτικών κανονιστικών ρυθμίσεων, ιδίως στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής (βλ. απόφαση [του Δικαστηρίου] της 21ης Σεπτεμβρίου 1983, 205/82 έως 215/82, Deutsche Milchkontor κ.λπ., Συλλογή 1983, σ. 2633). Όσον αφορά, ειδικότερα, τις ασκούμενες στο πλαίσιο της πολιτικής αυτής δραστηριότητες χρηματοδοτήσεως, εναπόκειται στα κράτη μέλη, σύμφωνα με το άρθρο 8 του [...] κανονισμού 729/70, να λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα για την ανάκτηση των απολεσθέντων λόγω πλημμελειών ή αμελειών ποσών.

Επομένως, όσον αφορά το σύστημα ενισχύσεων που έχει θεσπιστεί στο πλαίσιο της κοινής οργάνωσης των αγορών στην οποία αναφέρεται η παρούσα υπόθεση, στις εθνικές αρχές εναπόκειται η εφαρμογή των κοινοτικών κανονιστικών ρυθμίσεων και η λήψη, έναντι των συγκεκριμένων επιχειρηματιών, των αναγκαίων ατομικών αποφάσεων. Κατά την εφαρμογή αυτή, τα κράτη μέλη ενεργούν σύμφωνα με τους κανόνες και τις διαδικασίες που προβλέπει η εθνική τους νομοθεσία, με την επιφύλαξη των ορίων που θέτει το κοινοτικό δίκαιο [βλ. την απόφαση [του Δικαστηρίου] της 6ης Ιουνίου 1972, 94/71, Schlüter [& Maack], Rec. 1972 (μόνο σε ξενόγλωσσες εκδόσεις), σ. 307 και την προαναφερθείσα απόφαση [Deutsche Milchkontor]].»

43 Το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι η αμφισβητούμενη απόφαση δεν επηρέαζε άμεσα την έννομη κατάσταση των προσφευγουσών και κήρυξε τις προσφυγές τους απαράδεκτες (σκέψεις 14 και 15 της αποφάσεως).

44 Όπως υπογραμμίζει ο γενικός εισαγγελέας J. L. Cruz Vilaça στις προτάσεις του στην προαναφερθείσα υπόθεση Étoile commerciale και CNTA κατά Επιτροπής (Συλλογή

1987, σ. 3012, σημεία 59 και 60), έναντι των επιχειρηματιών, μια απόφαση σχετικά με πραγματοποιηθείσες από τα κράτη μέλη και χρηματοδοτηθείσες από το ΕΓΤΠΕ δαπάνες έχει δηλωτικό και όχι συστατικό χαρακτήρα, εφόσον τα άμεσα αποτελέσματα έναντι αυτών προκύπτουν από τις αποφάσεις των εθνικών αρχών παρεμβάσεως κατά την άσκηση των ιδίων τους αρμοδιοτήτων. Η Επιτροπή δεν διαθέτει, γενικά, καμία εξουσία άμεσης παρεμβάσεως, όσον αφορά το ζήτημα αν μια ενίσχυση πρέπει ή όχι να χορηγηθεί, και δεν έχει, κατά συνέπεια, τη δυνατότητα να επιβάλει στους εθνικούς οργανισμούς τη λήψη συγκεκριμένων ατομικών μέτρων.

45 Εν προκειμένω, στην προσβαλλομένη απόφαση, η Επιτροπή αποκλείει απλώς από την κοινοτική χρηματοδότηση, λόγω μη τηρήσεως κοινοτικών κανόνων, διάφορες δαπάνες των διενεργούντων τις πληρωμές εγκεκριμένων οργανισμών των κρατών μελών οι οποίες δηλώθηκαν ως καλυπτόμενες από το ΕΓΤΠΕ, τμήμα Εγγυήσεων, συγκεκριμένα τις δαπάνες ύψους 2 871 261,26 ευρώ για το οικονομικό έτος 1997 και 1 973 084,09 ευρώ για το οικονομικό έτος 1998, που δηλώθηκαν από τον διενεργούντα τις πληρωμένες εγκεκριμένο ιρλανδικό οργανισμό. Όπως προκύπτει από τον τίτλο της προσβαλλομένης αποφάσεως, η απόφαση αυτή αφορά μόνο τις χρηματοπιστωτικές σχέσεις μεταξύ του ΕΓΤΠΕ και των κρατών μελών, εν προκειμένω της Ιρλανδίας. Σε αντίθεση με την πρακτική που ακολουθεί γενικώς η Επιτροπή όσον αφορά παράνομες ενισχύσεις που κηρύχθηκαν ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά ή δαπάνες μη επιλέξιμες για χρηματοδότηση από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο, η απόφαση δεν περιέχει καμία διάταξη που να υποχρεώνει τους ενδιαφερόμενους εθνικούς οργανισμούς να αναζητήσουν από τους αποδέκτες τους, εν προκειμένω από την προσφεύγουσα, τα ποσά που περιγράφονται στο παράρτημά της. Η ορθή εκτέλεση της αποφάσεως προϋποθέτει απλώς ότι το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος θα αποδώσει στο ΕΓΤΠΕ τα ποσά που αντιστοιχούν στις δαπάνες που αποκλείστηκαν από την κοινοτική χρηματοδότηση.

46 Και αν ακόμη ληφθεί υπόψη, ενόψει του από 3 Αυγούστου 1999 εγγράφου της Επιτροπής (βλ. ανωτέρω σκέψη 5), το οποίο επικαλείται η προσφεύγουσα, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται, όσον αφορά τις δαπάνες τις οποίες δήλωσαν οι ιρλανδικές αρχές ως καλυπτόμενες από το ΕΓΤΠΕ, για τα οικονομικά έτη 1997 και 1998, στο γεγονός ότι η προσφεύγουσα, αποδέκτης των επιδίκων ενισχύσεων, είναι νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου, στο οποίο, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 2080/92, δεν μπορούν να χορηγούνται οι ενισχύσεις της παραγράφου 1, στοιχείο γ', του ιδίου άρθρου, επιβάλλεται η διαπίστωση

ότι η Επιτροπή συνάγει ως μόνη συνέπεια της εκτιμήσεως αυτής, στην προσβαλλομένη απόφαση, την εξαίρεση των εν λόγω δαπανών από την κοινοτική χρηματοδότηση. Η Επιτροπή δεν προσδίδει στην εν λόγω εκτίμηση κανένα δεσμευτικό έννομο αποτέλεσμα ως προς την προσφεύγουσα.

47 Υπό τις συνθήκες αυτές, η απόδοση των κοινοτικών ενισχύσεων που καταβλήθηκαν στην προσφεύγουσα κατά τα έτη 1997 και 1998 δεν αποτελεί άμεση συνέπεια της προσβαλλομένης αποφάσεως, αλλά της δραστηριότητας που άσκησαν προς τούτο οι εν λόγω αρχές βάσει της εθνικής τους νομοθεσίας, προκειμένου να ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις που απορρέουν από την οικεία κοινοτική κανονιστική ρύθμιση (βλ., υπ' αυτή την έννοια, την προαναφερθείσα απόφαση Deutsche Milchkontor, σκέψεις 19 και 20· τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα J. L. Cruz Vilaça στην προαναφερθείσα υπόθεση Étoile commerciale και CNTA κατά Επιτροπής, σημεία 48 έως 52).

48 Συναφώς, δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι εξαιρετικές περιστάσεις μπορούν να οδηγήσουν τις αρμόδιες εθνικές αρχές να παραιτηθούν από την αναζήτηση των επιδίκων ενισχύσεων εκ μέρους του αποδέκτη τους και να αναλάβουν οι ίδιες το βάρος της αποδόσεως στο ΕΓΤΠΕ των ποσών που θεώρησαν εσφαλμένα ότι επιτρεπόταν να καταβάλουν (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Φεβρουαρίου 1979, 11/76, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 93, σκέψη 8· προτάσεις του γενικού εισαγγελέα J. L. Cruz Vilaça στην προαναφερθείσα υπόθεση Étoile commerciale και CNTA κατά Επιτροπής, σημείο 54).

49 Πρέπει να προστεθεί ότι η προστασία των επιχειρηματιών κατά των ατομικών αποφάσεων των εθνικών οργανισμών μπορεί να εξασφαλιστεί αποτελεσματικά με τα ένδικα μέσα ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, τα οποία δύνανται, ενδεχομένως, να υποβάλουν στο Δικαστήριο, κατά το άρθρο 234 ΕΚ, προδικαστικό ερώτημα σε περίπτωση που υφίστανται αμφιβολίες ως προς το κύρος ή την ερμηνεία των κοινοτικών κανόνων των οποίων γίνεται επίκληση προς στήριξη αυτών των ατομικών αποφάσεων (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση Étoile commerciale και CNTA κατά Επιτροπής, σκέψη 14, και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα J. L. Cruz Vilaça στην ίδια υπόθεση, σημείο 53).

50 Η προσφεύγουσα, προκειμένου να αποτρέψει την εφαρμογή της προαναφερθείσας αποφάσεως Étoile commerciale και CNTA κατά Επιτροπής, ισχυρίζεται ότι υπάρχει διαφορά μεταξύ της επίδικης περιπτώσεως και της υποθέσεως που οδήγησε στην απόφαση εκείνη. Ισχυρίζεται ότι, στην υπόθεση εκείνη, το Δικαστήριο έκρινε ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν επηρέαζε άμεσα τη νομική κατάσταση των προσφευγουσών, διότι η ανάκτηση των ενισχύσεων την οποία ζήτησε ο ενδιαφερόμενος εθνικός οργανισμός δεν αποτελούσε άμεση συνέπεια της πράξεως αυτής, αλλά ήταν συνέπεια του συσχετισμού στον οποίο προέβη ο οργανισμός αυτός μεταξύ της οριστικής χορηγήσεως των ενισχύσεων αυτών και της αναλήψεώς τους από το ΕΓΤΠΕ. Υποστηρίζει ότι τέτοιος συσχετισμός δεν μπορεί να γίνει εν προκειμένω.

51 Επιβάλλεται ωστόσο η υπογράμμιση ότι η εκτεθείσα στις σκέψεις 41 έως 43, ανωτέρω, ερμηνεία στην οποία προέβη το Δικαστήριο στην προαναφερθείσα υπόθεση Étoile commerciale και CNTA κατά Επιτροπής επιβάλλεται, κατά μείζονα λόγο, σε καταστάσεις κατά τις οποίες, όπως εν προκειμένω, δεν προκύπτει ότι οι ενδιαφερόμενες εθνικές αρχές διατήρησαν το δικαίωμα, κατά τη χορήγηση των ενισχύσεων, να ζητήσουν από τον αποδέκτη την απόδοσή τους σε περίπτωση αποφάσεως της Επιτροπής περί εξαιρέσεώς τους από την κοινοτική χρηματοδότηση και στην οποία, επομένως, η επίπτωση της εν λόγω αποφάσεως επί της ενδεχόμενης ανακτήσεως των επιδίκων ενισχύσεων είναι ακόμη λιγότερο άμεση απ' ό,τι στην περίπτωση της αμφισβητουμένης αποφάσεως στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η ανωτέρω αναφερόμενη απόφαση.

52 Το γεγονός ότι, όπως επισημαίνει η προσφεύγουσα, αντίθετα προς το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος στην υπόθεση εκείνη, η Ιρλανδία αμφισβητεί επίσης εν προκειμένω τη νομιμότητα της αποφάσεως της Επιτροπής να εξαιρέσει τις επίδικες δαπάνες από την κοινοτική χρηματοδότηση δεν είναι ικανό να αντικρούσει την αναπτυχθείσα ανωτέρω, στις σκέψεις 41 έως 51, ανάλυση.

53 Όσον αφορά, δεύτερον, τις πριμοδοτήσεις που καταβλήθηκαν στην προσφεύγουσα κατά το 1999, αρκεί η διαπίστωση ότι, στην προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή περιορίζεται να εξαιρέσει από την κοινοτική χρηματοδότηση τις δαπάνες που δήλωσε ο ενεργών τις πληρωμές εγκεκριμένος ιρλανδικός οργανισμός και οι οποίες αφορούν τα οικονομικά έτη 1997 και 1998. Η εν λόγω απόφαση δεν αφορά τις δαπάνες των ιρλανδικών αρχών όσον αφορά τις ενισχύσεις που καταβλήθηκαν κατά τη διάρκεια του οικονομικού έτους 1999. Η ορθή εφαρμογή της αποφάσεως δεν προϋποθέτει την απόδοση εκ μέρους των ιρλανδικών αρχών στο ΕΓΤΠΕ των ποσών που σχετίζονται με τις δαπάνες αυτές ούτε προϋποθέτει ότι η προσφεύγουσα θα

αποδώσει τις πριμοδοτήσεις που αντιστοιχούν στις δαπάνες αυτές. Όπως προκύπτει από το από 3 Αυγούστου 1999 έγγραφο της Επιτροπής (βλ. ανωτέρω, σκέψη 5), η καταβολή των πριμοδοτήσεων για το οικονομικό έτος 1999 θα αποτελέσει αντικείμενο διαφορετικής διαδικασίας και αποφάσεως.

54 Υπό τις συνθήκες αυτές, ακόμη και αν ληφθεί υπόψη ότι οι αιτιολογικές σκέψεις της προσβαλλομένης αποφάσεως ενδέχεται επίσης να ισχύσουν ως προς τις δαπάνες των ιρλανδικών αρχών σχετικά με το οικονομικό έτος 1999, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η εν λόγω απόφαση επηρεάζει άμεσα τη νομική κατάσταση της προσφεύγουσας όσον αφορά τις πριμοδοτήσεις που έλαβε κατά τη διάρκεια του οικονομικού αυτού έτους.

55 Εξάλλου, η προστασία της προσφεύγουσας κατά της ενδεχόμενης απαιτήσεως των ιρλανδικών αρχών να αποδώσει τις πριμοδοτήσεις τις οποίες έλαβε κατά το 1999 μπορεί να εξασφαλιστεί με τα ένδικα μέσα που διαθέτει ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, υπό τις προϋποθέσεις που εκτίθενται στη σκέψη 49 ανωτέρω.

56 Όσον αφορά, τρίτον, τις πριμοδοτήσεις για την περίοδο μεταξύ των ετών 1993 και 1999, καθώς και τις μελλοντικές πριμοδοτήσεις, την καταβολή των οποίων ανέστειλαν οι ιρλανδικές αρχές, διαπιστώνεται ότι, στην προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή αποφαίνεται αποκλειστικά επί των δαπανών που δηλώθηκαν από τις ιρλανδικές αρχές ως καλυπτόμενες από το ΕΓΤΠΕ σε σχέση με τα οικονομικά έτη 1997 και 1998. Η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αφορά τις ανωτέρω αναφερόμενες πριμοδοτήσεις. Δεν περιλαμβάνει διάταξη που να υποχρεώνει τις αρχές αυτές να αναστείλουν προσωρινά ή να παύσουν οριστικά τις καταβολές τους προς την προσφεύγουσα.

57 Υπό τις συνθήκες αυτές, η απόφαση που έλαβαν οι ιρλανδικές αρχές να αναστείλουν την καταβολή των πριμοδοτήσεων αυτών δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να θεωρηθεί ως άμεση και αναγκαία συνέπεια της εν λόγω αποφάσεως.

58 Από τα συνημμένα στην προσφυγή έγγραφα προκύπτει, εξάλλου, ότι, στις 22 Σεπτεμβρίου 1999, οι ιρλανδικές αρχές αποφάσισαν να αναστείλουν κάθε καταβολή ενισχύσεως προς την προσφεύγουσα εν αναμονή νομικής γνωμοδοτήσεως. Στις 22 Νοεμβρίου 1999, γνωστοποίησαν στην προσφεύγουσα ότι η γνώμη αυτή συνιστούσε να μη προβούν πλέον σε καμία καταβολή μέχρι της λήξεως της διαδικασίας συμβιβασμού και την έκδοση αποφάσεως εκ μέρους της αρμοδίας σε θέματα εκκαθαρίσεως υπηρεσίας. Στις 15 Μαρτίου 2000, οι ιρλανδικές αρχές πληροφόρησαν την προσφεύγουσα ότι είχε ανασταλεί η καταβολή πριμοδοτήσεων εν αναμονή του αποτελέσματος των συνομιλιών με την Επιτροπή σχετικά με την επιλεξιμότητα της προσφεύγουσας για τις κοινοτικές ενισχύσεις.

59 Η απόφαση των ιρλανδικών αρχών να αναστείλουν την καταβολή προς την προσφεύγουσα των πριμοδοτήσεων που αναφέρονται στη σκέψη 56, ανωτέρω, είναι επομένως παλαιότερη από την προσβαλλόμενη απόφαση. Δεν μπορεί, επομένως, να θεωρηθεί ως άμεση συνέπεια της αποφάσεως αυτής. Εν τέλει, η απόφαση αποτελεί προληπτικό μέτρο προκληθέν από τη θέση που εξέφρασε η Επιτροπή στο από 3 Αυγούστου 1999 έγγραφο προς τις ιρλανδικές αρχές, το περιεχόμενο του οποίου παρατίθεται στο δικόγραφο της προσφυγής, και κατά το οποίο «[η προσφεύγουσα] αποτελεί δημόσιο φορέα και δεν δικαιούται πριμοδοτήσεως κατά το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 2080/92», ούτως ώστε «τα ποσά που καταβλήθηκαν στην [προσφεύγουσα] δεν είναι επιλέξιμα για την κοινοτική συγχρηματοδότηση που προβλέπεται στο πλαίσιο του προγράμματος δασώσεως».

60 Καίτοι, βεβαίως, η προσβαλλόμενη απόφαση παρακίνησε αναντίρρητα τις ιρλανδικές αρχές να επεκτείνουν το πεδίο της αποφάσεώς τους περί αναστολής της καταβολής των εν λόγω πριμοδοτήσεων στην προσφεύγουσα, το γεγονός αυτό δεν μπορεί ωστόσο να θέσει υπό αμφισβήτηση ούτε την ανάλυση που εκτίθεται στην προηγούμενη σκέψη ούτε τη διαπίστωση που περιέχεται στη σκέψη 56 ανωτέρω, από τις οποίες προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν έχει καμία δεσμευτική έννομη συνέπεια όσον αφορά τις πριμοδοτήσεις αυτές.

61 Ενόψει της ιδίας αυτής διαπιστώσεως, επιβάλλεται να προστεθεί ότι η απόφαση, την οποία θα λάβουν ενδεχομένως οι ιρλανδικές αρχές σε περίπτωση απορρίψεως της

προσφυγής της Ιρλανδίας κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως, να μην προβούν στην καταβολή των κοινοτικών πριμοδοτήσεων στην προσφεύγουσα και η πιθανή στέρηση χρηματοοικονομικών πόρων από την προσφεύγουσα δεν μπορούν να θεωρηθούν ως άμεσες και αναγκαίες συνέπειες της προσβαλλομένης αποφάσεως. Αντιθέτως, η καταβολή, εκ μέρους των αρχών αυτών, προσθέτων πριμοδοτήσεων στην προσφεύγουσα δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί ως πλημμελής εκ μέρους τους εφαρμογή της προσβαλλομένης αποφάσεως, αλλά θα μπορούσε να οδηγήσει, στη σημερινή νομική και πραγματική κατάσταση, σε απόφαση της Επιτροπής περί εξαιρέσεως της αναλήψεως των σχετικών με τις πριμοδοτήσεις αυτές δαπανών από το ΕΓΤΠΕ.

62 Από τις διαπιστώσεις που εκτίθενται στις σκέψεις 56 ώς 61 ανωτέρω προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν επηρεάζει άμεσα τη νομική κατάσταση της προσφεύγουσας όσον αφορά τις πριμοδοτήσεις για τις οποίες γίνεται λόγος στη σκέψη 56 ανωτέρω.

63 Επιβάλλεται ακόμη η υπογράμμιση ότι η προστασία της προσφεύγουσας κατά μιας ενδεχομένης αποφάσεως των ιρλανδικών αρχών να μη της καταβάλλουν κοινοτικές πριμοδοτήσεις μπορεί να εξασφαλιστεί αποτελεσματικά από τα παρεχόμενα ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων ένδικα βοηθήματα, τα οποία βεβαίως εθνικά δικαστήρια δεν είναι αρμόδια, κατά τη νομολογία (προαναφερθείσα απόφαση Foto-Frost, σκέψεις 11 έως 20), να διαπιστώσουν τα ίδια την ακυρότητα των κοινοτικών κανόνων που επικαλούνται οι αρχές αυτές για να δικαιολογήσουν την απόφασή τους, μπορούν όμως, ενδεχομένως, να υποβάλουν, κατά το άρθρο 234 ΕΚ, προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο σε περίπτωση αμφιβολίας επί του κύρους ή της ερμηνείας των σχετικών κανόνων (βλ. την παρατιθέμενη στη σκέψη 49, ανωτέρω, νομολογία).

64 Κατόπιν της ανωτέρω αναλύσεως, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αφορά άμεσα την προσφεύγουσα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν πληροί τη μία από τις προϋποθέσεις ενεργητικής νομιμοποιήσεως που τίθενται με το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, δεν είναι αναγκαία η εξέταση του ζητήματος αν η απόφαση αυτή την αφορά ατομικά.

65 Κατά συνέπεια, η παρούσα προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτη.

Επί της αιτήσεως παρεμβάσεως

66 Δεδομένου ότι η παρούσα προσφυγή πρέπει να κηρυχθεί προδήλως απαράδεκτη, παρέλκει η κρίση επί της αιτήσεως παρεμβάσεως της Ιρλανδίας υπέρ των αιτημάτων της προσφεύγουσας.

Επί των δικαστικών εξόδων

67 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να φέρει, πέραν των δικών της δικαστικών εξόδων, και τα έξοδα της Επιτροπής, σύμφωνα με τα αιτήματα της Επιτροπής.

68 Δεδομένου ότι παρέλκει η κρίση επί της αιτήσεως παρεμβάσεως, η Ιρλανδία θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως προδήλως απαράδεκτη.

2) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικαστικά της έξοδα, καθώς και τα έξοδα της Επιτροπής.

3) Η Ιρλανδία φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Λουξεμβούργο, 25 Απριλίου 2001.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. Azizi